

Een opmerkelijke honderdste verjaardag

– Radha Burnier

Dit jaar 2010 vieren onze leden in heel India en ook op verscheidene andere plaatsen het honderdjarig bestaan van de uitgave van de tekst van *Aan de voeten van de Meester*. De officiële naam die aan de auteur werd gegeven was Alcyone, de naam van één van de sterren aan de hemel. Natuurlijk weet iedereen dat het een verwijzing is naar J. Krishnamurti. Men zegt dat hij, toen hij nog heel jong was, elke nacht werd meegenomen om onderricht te ontvangen van zijn Meester. Het boek is voortdurend verkocht tijdens de afgelopen honderd jaar en heeft veel betekend voor veel lezers.

E.A. Wodehouse, de broer van de beroemde P.G. Wodehouse, schreef het volgende: *‘Wat ons vooral trof was zijn natuurlijkheid – er was geen spoor van enig partij kiezen of van gekunsteldheid. Hij was teruggetrokken van aard, bescheiden en beleefd jegens zijn meerderen en beleefd tegen allen. Bovendien bewees hij hen die hij aardig vond een soort gretige affectie die bijzonder aantrekkelijk was. Hij leek zich volkomen onbewust van zijn ‘occulte’ positie. Hij verwees er nooit naar en nooit liet hij de geringste aanwijzing ernaar doorklinken in zijn manier van spreken of handelen... Een andere eigenschap van hem was een serene onzelfzuchtigheid. Hij leek niet in het minst gepreoccupeerd met zichzelf... Wij waren geen blinde volgelingen, alleen bereid volmaaktheid in hem te zien. Wij waren oudere mensen, onderwijskundigen met enige ervaring met de jeugd. Als er een spoortje verwaandheid of aanstellerigheid in hem geweest was, of als hij zich zou hebben voorgedaan als het ‘heilige kind’ of een pedant zelfbewustzijn gehad had, zouden*

*De eerste drie artikelen in deze Theosofia zijn speciaal uitgezocht en geschreven in verband met de Voorjaarsdag van de TVN op zaterdag 19 maart met Christian Vandekerkhove over *Aan de Voeten van de Meester* (redactie).*

wij ongetwijfeld een ongunstig oordeel uitgesproken hebben.'

Deze eigenschap van bescheidenheid, van beleefdheid tegenover allen en een volledige afwezigheid van trots, de 'serene onzelfzuchtigheid' die ervoor zorgde dat hij niets belangrijks in zichzelf zag, vergezelde hem de rest van zijn leven. Hij was zich er zeker van bewust dat een grotere macht het overnam wanneer hij een voordracht moest houden en er waren elke dag en nacht periodes dat hij in een andere wereld leek te zijn, maar afgezien daarvan bezat hij geen superioriteitsgevoel in zijn gedrag. Dit gevoel van onbelangrijkheid omringde hem als de zoe-te geur die om een prachtige bloem hangt. Ofschoon hij in de positie was om heel belangrijke mensen te leren kennen en met hen bevriend te raken, bleef hij zelf altijd bereid om zijn genegenheid uit te stralen naar ieder die daarvoor open stond. De chauffeur van de Theosophical Society in die tijd, Munuswamy, bleef op een afstandje als ik Krishnaji ging bezoeken, maar Krishnaji placht spontaan op hem af te lopen, zijn handen in de zijne te nemen en hem zijn genegenheid te schenken. Hij deed dit bij veel mensen die eenvoudig waren en die de voordrachten die hij hield niet konden begrijpen.

Hoewel het boekje *Aan de voeten van de Meester* niet door hem als zijn eigen geschrift werd beschouwd, heeft het de harten van duizenden mensen geraakt. De taal is eenvoudig omdat de schrijver jong was en geen goed Engels kende. Dit was een voordeel voor duizenden mensen die het boek gingen lezen, daar zij geen moeilijke woorden en zinsdelen in het Engels hoefden te kennen. Zij konden volgen wat hij zei. Een paar passages hier en daar klinken niet als de zijne, maar meer als die van

C.W. Leadbeater. Dit gebeurde omdat hij niet genoeg Engels kende en hulp nodig had van iemand anders om te formuleren wat hij wilde. Maar het betekent niet dat het boek verzonnen was op grond van wat iemand anders dacht. Zelfs de eerste alinea brengt iets over van de diepte van zijn begrijpen en van wat hem gezegd werd.

Dit jubileum is niet zoals elk ander. Het brengt de bestudeerders van het boek iets van de diepe wijsheid die erachter ligt. Het brengt de lezer de smaak van een lering die hem kan opheffen naar het niveau van een volgeling en aanhanger van de waarheid. Wat kunnen wij meer vragen van een boekje dat iedereen kan lezen en begrijpen?

De aard van de lering met betrekking tot het Pad

De Mahatma's verwijzen naar hun wereld als een wereld die verschilt van de mensenwereld, onze wereld. Dat is voor ons gemakkelijker te begrijpen als wij denken aan iemand die vanaf zijn geboorte blind is. Hij kan alle dingen die wij kunnen zien, niet zien: de schoonheid van de aarde, de kleuren van de hemel. Maar hij neemt nog wel geluiden, geuren, smaak enzovoort waar en ervaart de wereld op een volkomen andere manier dan wijzelf. Wij kunnen hem op geen enkele manier de ervaringen overbrengen die wij doormaken omdat ónze ogen zien. Op soortgelijke wijze kunnen wij een voorbeeld nemen aan allerlei schepselen, dieren, vogels enzovoort die in hun eigen wereld leven. In die wereld wordt er heel weinig beredeneerd en alle ervaringen die te maken hebben met redeneren in het menselijk leven hebben geen betekenis voor hen. De mens ontvangt genegenheid van hen,

maar zij kunnen menselijke ervaringen niet begrijpen. Precies zo kan de mens hen niet volledig begrijpen, omdat zij door instinct leven, hetgeen een ander soort bewustzijn is dan het vermogen tot redeneren.

Op soortgelijke wijze kunnen wij proberen te begrijpen dat er misschien mensen zijn die een leven leiden dat sterk verschilt van het onze. Hun wereld is niet dezelfde als onze wereld, omdat wat essentieel en vitaal is in hun wereld, niet belangrijk is voor ons; en wat voor ons belangrijk lijkt heeft weinig relevantie in de wereld waarin zij leven.

In de mensenwereld is tijd heel belangrijk; in de moderne wereld nog veel meer dan in de oude wereld. Al onze organisaties en instellingen hangen van tijd af om te functioneren. Als mensen zich niet van tijd bewust zouden zijn, dan zouden deze organisaties ineens storten. Maar dat is op het uiterlijk gebied. De illusie van tijd zorgt ervoor dat wij de wereld op een bepaalde manier psychologisch tegemoet treden. De eerste regel in *Licht op het Pad* is 'Dood alle ambitie.' Ambitie bestaat omdat wij onder controle staan van tijd. Ambitie is het verlangen naar presteren; om iets gedaan te krijgen binnen een zekere tijd.

Alles in de natuur groeit, bestaat en vergaat volgens de dictaten van de natuur. Er wordt een kind geboren en je hoeft niets te doen om het te doen opgroeien. Je plant een zaadje en als de omstandigheden goed zijn ontkiemt het, het wordt een plantje en daarna misschien een grote boom met bloesem en vruchten. Dit gebeurt allemaal vanzelf.

Er zijn talrijke voorbeelden te geven van hoe uitbreiding plaatsvindt, niet alleen door fysieke groei maar ook

door het ontwikkelen van eigenschappen.

Ieder mens heeft buitengewone eigenschappen, niet alleen het vermogen tot redeneren, maar de eigenschappen die het gevoel van schoonheid in hem doen ontwaken, die hem bewust doen worden van vrede enzovoort. Nu zijn deze vermogens vanzelf in het menselijk bewustzijn tot wasdom gekomen. Wij accepteren deze groei en expansie en al wat daarmee verbonden is misschien niet, maar door het gevoel voor tijd voelen wij dat wij in onze eigen levenstijd ergens moeten komen of iets moeten bereiken.

Tijd is een illusie. Die gaat anders voorbij als je gelukkig bent dan wanneer je in nood verkeert. Als je in de rij staat, gaat de tijd heel langzaam voorbij. Als je vooraan in de rij beland bent, gaat hij niet zo langzaam. Dus heeft dit iets te maken met ons verlangen. Als je achteraan in de rij staat wil je heel graag vooraan staan en dan gaat de tijd heel traag, maar als je vooraan in de rij staat ben je er niet zo van bewust dat het zo langzaam gaat.

Dit was misschien waarom Krishna-murti een uitspraak deed als: 'Begeerte is tijd.' Ambitie is een soort begeerte, intense begeerte. Zij produceert allerlei problemen in relaties. De oorlogen die op aarde plaatsgevonden hebben en die voor miljoenen mensen ellende veroorzaakt hebben, zijn de voortbrengselen van ambitie in het menselijk denkvermogen. Ambitie zorgt ervoor dat mensen meer en meer dingen willen hebben om zich te bevredigen. Wij hebben misschien de ambitie om spirituele bevrediging te krijgen, of intellectuele bevrediging, afgezien van gevoelsbevrediging, maar komt allemaal op hetzelfde neer. Het wordt

veroorzaakt door de begeerte om in dit leven iets te bereiken, of binnen een deel van een leven. Dieren hebben geen ambitie, omdat zij geen tijdsgevoel hebben. Anders dan mensen leven zij vrij en spontaan en zij voelen de behoefte niet aan erkenning door andere dieren dat zij meer vooruitgang geboekt hebben dan hun soortgenoten. Maar de ambitieuze mens wil dat de hele wereld weet dat hij beter gepresteerd heeft dan anderen. Een deel van de bevrediging die door ambitie teweeggebracht wordt is het zichzelf vergelijken met alle anderen. “Ik heb harder gelopen dan alle anderen en ik heb de Olympische gouden medaille gewonnen.” Maar een dier loopt hard, onbewust, waarbij het niet probeert om indruk te maken op iemand anders. Wedijver is in deze wereld de bron van heel veel kwaad.

In één van de opstellen van mevrouw Blavatsky, te vinden in het boekje *Praktisch occultisme*, wijst zij erop hoe schadelijk wedijver in de moderne wereld is. Die maakt deel uit van de wereld waarin de illusie van tijd sterk is. Ambitie, begeerte, prestatie, die dingen drukken alle uit dat het menselijk denkvermogen beheerst wordt door de illusie van tijd. In de wereld van de Meesters bezwaart dit gevoel van tijd Hen echter niet. De Meesters weten hoe ze moeten wachten tot de dingen groeien, volgens de stroming van de natuur.

Soms vragen mensen: Waarom komen zij niet tussenbeide, en maken ze alles weer goed? Kunnen zij niet snel een paar slechte eigenschappen bij de mens weghalen? Dat is alsof je zegt: Waarom is een kleine plant niet een grote boom? Als wij niet zouden denken in termen van tijd, zouden wij de plant gewoon zien uitgroeien tot een boom. We zouden beseffen dat iemand die wij een slecht mens noemen, langzamerhand een goed mens wordt; dan hoeven wij hem niet te dwingen, om te vormen, te veranderen en al die dingen te doen die mensen willen doen. Wat wij dus geduld noemen is één van de belangrijke eigenschappen die heerst in de wereld van licht, de wereld van de Meesters. Zij weten wat er gebeurd is en wat er gaat gebeuren, omdat alles al bestaat in de eeuwigheid. Wij zijn psychologisch gevangen in de tijd, maar Zij leven in het eeuwige. In *Licht op het Pad* is herhaaldelijk gewezen op deze tegenstelling tussen die wereld van licht en de wereld van illusie. Vier maal wordt ons gezegd: ‘Leef in het Eeuwige.’ Vanuit dat eeuwige gezichtspunt zijn alle activiteiten, vooral de psychologische veranderingen en houdingen die in de mens bestaan en die op tijd gebaseerd zijn, vals. Daarom is het maya.

Uit: *The Theosophist*, juni 2010
Vertaling: AMI

Welke godsdienst iemand belijdt, tot welk ras hij behoort -
deze zaken zijn niet van belang; wat werkelijk telt is
deze kennis - de kennis van Gods plan voor de mensen.

Want God heeft een plan, en dat plan is de evolutie.

(Aan de Voeten van de Meester, UTVN, blz. 195-196)